

Oponentský posudek

Solfronk, Jan, *Historie atletického oddílu LIAZ Jablonec n. N. perspektivou pamětníků*

Diplomová práce Jana Solfronka o jabloneckém atletickém oddílu je podprůměrná. Nejprve však několik vět k jejímu obecnému – formálnímu – rámci a jejímu vymezení: autor (jenž je insider) v textu mapuje jablonecký atletický oddíl LIAZ (který někdy píše s malými, jindy s velkými písmeny) třemi způsoby: 1. za pomoci písemných pramenů (hlavně ročenek atd.), 2. orálně-historickými interview, 3. svou vlastní reflexí (autor v oddíle působil). Téma Jan Solfronk zpracovává od počátků oddílu (od roku 1947) až do současnosti a z hlediska struktury je DP lomena na dvě části, část teoretickou a část empirickou. Jan Solfronk chce poznat, jak klub fungoval a funguje a zdůrazňuje rovněž to, že jej zajímá například to, jaký vliv měl na jablonecký atletický oddíl rok 1989.

Jde tedy o celkem standardní tematické vymezení závěrečné studentské práce. Problém však je s naplněním cílů. Pro přehlednost budu strukturovat hlavní slabiny DP do jednotlivých bodů:

1. Část, která je Janem Solfronkem označena jako „teoretická“ (s. 7 – 45) nemá s „teorií“ vůbec nic společného. Ve své podstatě jde z dvou třetin o sáhodlouhý přepis ročenek (po jednotlivých letech...) a dozvíme se z něj jen to, v jaké soutěži závodili muži, v jaké ženy, jaké byly úspěchy, jaké rekordy, kolik reprezentantů tu bylo atd. atd. Jinými slovy, nejenže to nemá nic společného s „teorií“, ale je velkou otázkou, zda nereflektovaný přepis těchto věcí má něco (cokoli) společného s meritem diplomové práce. Řekl bych, že nikoli.

2. Opakování. Na mnoha místech se dozvíme, s jakými lidmi (typově) Jan Solfronk natáčel rozhovory (i když jsou tu zmatky: jednou píše, že dělal rozhovory „hlavně“ – mimo jiné – s rozhodčími, na jiném místě už se o rozhodčích nezmiňuje a v přehledu narátorů není rozhodčí ani jeden...), vícekrát se dozvíme, že mu jde o kvalitativní výzkum, že jednomu z narátorů (Petr Habel) během rozhovoru několikrát kdosi volal (a zase zmatky, byť úplně zbytečné: jednou se dozvíme, že mu kdosi volal dvakrát – s. 51., na jiném místě je psáno, že třikrát...) atd. Jinými slovy, text činí dojem, že je uměle natahován, současně by si zasloužil jazykovou i obsahovou revizi, aby se vyhnul ambivalencím a zmatkům.

3. Analýza a interpretace nahraných rozhovorů jsou nedostatečné. Od strany 62 následuje (do strany 80) kapitola nazvaná „Analytické postupy a rozbor otázek“, pravdou však je, že se o žádný rozbor nejedná. Jan Solfronk se tu proměňuje v moderátora (nikoli ve vědce-historika), který během dvaceti stran vždy jen jednou větou uvodí dlouhou citaci, kterou nijak nereflektuje, „nerozebírá“, jak by název kapitoly napovídala, a hned přechází k další citaci. Jinými slovy, nejde o žádný rozbor, ale o „katalog“, o jakýsi počátek práce vědce, který by tento „katalog“ měl analyzovat, rozebírat, nikoli přepisovat. Opět se proto zdá, že diplomovou práci psal její autor ve spěchu. Osmistránková

„Analýza a interpretace rozhovorů“ se za analytickou a interpretační kapitolu opět chápat nedá – jde o zčásti představení narátorů (autor se věnuje narátorům jednomu po druhém, takže na každého případně zhruba jedna strana) a zčásti o citacemi nepodložený dojem, jaký měl autor DP z rozhovoru.

4. Nedostatečný poznámkový aparát. Jan Solfronk příliš necituje, spíše se odkazuje na ročenky, které parafrázuje. Když už cituje (a nejde-li o citace rozhovorů), pak například v úseku, kde píše, že nepřepisoval nahrané rozhovory s narátory – aby své rozhodnutí (o nepřepisování) podpořil, vypomůže si citací z knihy Miroslava Dismana: „Přepis magnetofonového zápisu je časově velice náročný. Přepis jednohodinového rozhovoru si zpravidla vyžádá sedm hodin času hodně zručné písáčky.“ Skoro se tu opět nabízí otázka, zda text nevznikal pod časovým tlakem. Jen na okraj stojí za to poznamenat, že některé texty, které Jan Solfronk uvádí ve velice útlém seznamu literatury, se v textu vůbec neobjeví (Maurice Halbwachs, Valerie Raleigh Yow, Paul Thompson – proč jsou potom ale v seznamu literatury uváděny?). Ta poznámka si tu zaslouží být proto, že naznačuje, že autor „teorii“ zcela nechal stranou a zřejmě si toho je vědom.

Shrnuto závěrem, diplomová práce Jana Solfronka je v lepším případě a se značnou dávkou tolerance na hraně přijatelnosti. Usnese-li se komise, že by měla být obhájena (proti čemuž se nestavím), určitě by neměla být hodnocena lépe než stupněm tři.

V Praze dne 22. května 2016

.....
PhDr. Přemysl Houda, PhD.